

Iris Koskivaara

TUNNELMIA METSÄPIRTIN MATKALTA 12.6.1991

Alas autolla tulemme Raajun mäen,
mistä pitkästä aikaa taas Suvannon näen.
Ja sitten jo huomaankin Rantatienhaaran,
näen mäellä rauniot Koskivaaran.
On ihanaa olla taas juurillaan kyllä,
vaikka ankeus leijuukin maiseman yllä.
Vain autiot rauniot kohtaan siellä,
kun taas kuljen lapsuuden kylätiellä,
poissa ovat Koskiset, Laurilat, Alvilat kaikki
ja kujasten varrelta kummi Maikki.
Haikeus hiipii väkisin mieleen,
kun pysähdyn vanhan kotini portin pieleen.
Vaikka Karjalan kauneimmillaan taas näen
en kuulla voi kukuntaa Rekkosen lepikon käen.
Silti hartaasti haluan toivottaa,
vaikka vieras nyt seutua asuttaa,
ja Suvannon sineä katsella saa
sekä kuunnella koskea kuohuvaa:
Luoja siunatkoon kaunista Karjalaa
ja kotikyläämme Vaskelaa.